

Hồi 5

Tâm xà, tâm phật

Lãnh Băng Tâm khẽ uốn lưng ong phóng mình nhảy lên đầu xà vương, đứng thẳng người giơ tay vẫy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cười nói:

- Long ca ca, Kỳ muội, chúng ta hãy tạm biệt, một tháng nữa hẹn gặp trên Tiên Hà lĩnh Bách Hàn phong.

Câu nói cuối cùng dứt lời, con rắn lập tức quay đi, Lãnh Băng Tâm đứng trên đầu rắn ung dung vững vàng trông như một vị phi tiên hướng thẳng mặt hồ phía đông nam đi tới.

Vũ Văn Kỳ chú mục nhìn theo cho tới khi bóng Lãnh Băng Tâm đã chìm trong mây nước, kể lại nghe tiếng mái chèo khua động mới quay đầu lại mỉm cười nói với Nhạc Long Phi:

- Chúng ta kết giao với một vị bằng hữu như vậy thực là may mắn. Băng tử quả là một trang cân quắc kỳ hiệp khuynh quốc khuynh thành.

Vũ Văn Kỳ đối với Lãnh Băng Tâm khen ngợi không ngớt, nhưng Nhạc Long Phi thì trong bụng lại băn khoăn.

Chàng băn khoăn vì Ô Mộng Xà Nữ Thiệu Hàm Yên tiếng tăm quá lớn, tính tình lại quái gở, việc kết giao với Lãnh Băng Tâm đêm nay không biết có dẫn đến việc gì nguy hiểm không?

Nơi Vọng Minh Cư lại trở lại êm đềm tịch mịch một đêm lặng lẽ trôi qua vùng đông đã lờ mờ ánh sáng.

Người lái đò hôm trước đã y hẹn đem thuyền đến đón Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ, hai người đi đến trước mộ Vũ Văn Bạch Thạch làm lễ bái biệt, đoạn cùng xuống thuyền du lãm ba mươi sáu ngọn núi thẳng cảnh Thái Hồ.

Người đẹp cùng thuyền, cảnh đẹp trước mắt, Nhạc Long Phi cảm thấy tâm thần thư thái lạ thường, Vũ Văn Kỳ lòng riêng tuy còn canh cánh về mối tư thù của bá phụ nhưng vì nhờ có Nhạc Long Phi ở bên cạnh hết sức ân cần nên cũng tạm khuây khỏa, ngày ngày cùng chàng đăng sơn du ngoạn, tình ý tương đầu hai lòng như một.

Nhưng cách thuyền của họ chừng vài mươi trượng vẫn có một chiếc thuyền con bí mật đi sau.

Người ngồi trong thuyền đó chính là Bạch Cốt phiến Âu Dương Bình trong Càn Khôn Lục Ác.

Nguyên do Âu Dương Bình si mê Lãnh Băng Tâm nên lúc rời khỏi Vọng Minh Cư hắn vẫn một mình bơi chiếc thuyền con bồi hồi trong chỗ mây nước mịt mù chưa chịu về ngay.

Đêm đã khuya, cảnh vật im lìm lặng lẽ hẳn lại là tay võ công tuyệt đỉnh, tai rất tinh tường nên những tiếng “Long ca ca”, “Băng muội muội” thân mật ngọt ngào đã bị hắn nghe rõ ràng từng tiếng.

Âu Dương Bình từ võ công cao ra, hắn còn tự phụ là một trang mỹ nam tử, nên nghe thấy thế không khỏi buồn lòng, hắn tự nghĩ mình khổ công theo đuổi Lãnh Băng Tâm lại tặng nàng con Thanh Thông mã và một chiếc hộp quý vậy mà Lãnh Băng Tâm đối với hắn lúc nào cũng lạnh như băng, không một mảy may chú ý.

Mà nay gã thiếu niên nọ đối với nàng chẳng qua là bèo nước gặp gỡ, sao đã dùng tiếng “ca ca”, “muội muội” xưng hô thân mật như thế?

Âu Dương Bình lửa ghen bốc lên ngọn ngút, trong bụng không phục chút nào, nhưng lại không dám ra mặt gây sự, vì hắn cùng Lãnh Băng Tâm hai lần gặp mặt, đã rõ nàng tính tình kỳ quái quật cường kiêu ngạo, nếu lỡ làm nàng phật ý điều gì thì thật hết lối gỡ.

Âu Dương Bình không biết trút cơn giận dữ vào đâu, nhân trong hồ có một con cá đang bơi, bèn khẽ tú công lực giao tay chỉ một cái, mặt hồ vẫn phẳng như tờ, không có một con sóng nhẹ nhưng con cá đã chết nổi lên phềnh.

Bọn Nhạc Long Phi, Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ, ba người ngồi trên bờ nói chuyện sông tới nửa đêm, Âu Dương Bình cũng vận nội công chỉ lực ít nhất giết cũng hơn trăm con cá trên hồ.

Mãi tới khi Lãnh Băng Tâm đi rồi, Âu Dương Bình vẫn im hơi kín tiếng nấp trong sương mù, không dám ra mặt.

Nhân vì Âu Dương Bình đã thanh minh là chỉ cầu hôn với nàng lần nữa thôi, nếu thuận thì thôi, không thuận thì lia, nên đành phải cố gắng đợi đến lúc nào có cơ hội thuận tiện nắm chắc cơ hội sẽ làm, bằng không thì không nên gặp nàng vội.

Đêm qua, ngày rạng, người đã biệt tăm, lúc này Âu Dương Bình lại len lén đi theo Nhạc Long Phi xem chàng là nhân vật như thế nào, mà được một người tính cách kiêu kỳ như Lãnh Băng Tâm vừa gặp đã chịu tôn ngay là “ca ca” như vậy.

Sau khi đã nhận rõ phẩm mạo, phong thần của Nhạc Long Phi, bất giác hấn giật mình kinh sợ, tự biết mình có hơn đối phương chẳng qua là hơn về hỏa hầu và uy danh giang hồ còn ngoài ra dung mạo thì còn kém xa Nhạc Long Phi nhiều lắm.

Thấy tình hình như thế, Âu Dương Bình lấy làm lo buồn nghĩ đi nghĩ lại, hấn nhận thấy rằng chỉ có cách làm cho Nhạc Long Phi không tiếp xúc được với Lãnh Băng Tâm nữa, nếu không thì việc mình cầu hôn Lãnh Băng Tâm sẽ bị trở ngại không ít.

Muốn như vậy chỉ có hai cách: cách thứ nhất là giết chết Nhạc Long Phi, cách thứ hai là đặt điều vu khống Lãnh Băng Tâm, khiến cho Nhạc Long Phi khinh nàng mà không thèm giao thiệp nữa.

Âu Dương Bình nhận thấy cả hai cách đều cùng cao và cũng có thể dùng cả hai cách.

Hung mưu đã định, Âu Dương Bình bèn thuê thuyền đi vòng vòng trở lại đón đầu chiếc thuyền của Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ.

Nhạc Long Phi cùng Vũ Văn Kỳ tựa cửa sổ, ngắm phong cảnh chỉ trở nói chuyện với nhau, chợt thấy đối diện có chiếc thuyền nhỏ, bơi nhanh như bay đang rẽ sóng vùn vụt tiến tới.

Wũ Văn Kỳ tinh mắt, vừa thoáng trông đã ngạc nhiên nói với Nhạc Long Phi:

- Long ca ca, người thư sinh áo trắng ngồi ở chiếc thuyền kia hình như là Bạch Cốt phiến Âu Dương Bình.

Nhạc Long Phi vừa “hừ” một tiếng, ngược mắt nhìn ra thì hai chiếc thuyền chỉ cách chừng sáu, bảy thước.

Âu Dương Bình vừa bẻ ngoặt mái chèo, chiếc thuyền lập tức quay ngang, hấn đứng lên nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói:

- Trong thuyền lão đệ có rượu ngon để lại cho ta một bình được không?

Nhạc Long Phi đâu biết rằng Âu Dương Bình đã rõ việc mình kết giao với Lãnh Băng Tâm mà mang bụng bất trắc hại ngầm, nên khi nghe nói chợt thấy cao hứng, bèn gật đầu tươi cười nói:

- Thuyền tiểu đệ rộng rãi, nếu nhân huynh đã muốn uống xin mời sang thuyền nói chuyện cho vui.

Câu nói chính trúng tâm sự của Âu Dương Bình, hấn gật đầu cười, lập tức buộc thuyền mình vào đuôi thuyền của Nhạc Long Phi rồi nhảy sang, chấp tay vái chào Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cười nói:

- Xin lão đệ và cô nương cho biết tôn tính quý danh để tiện xưng hô.

Nhạc Long Phi báo danh mình và Vũ Văn Kỳ cho Âu Dương Bình nghe xong, lại hỏi lại:

- Còn quý tính cao danh của nhân huynh là gì? Cũng xin cho biết.

Âu Dương Bình cười ha hả, cầm chiếc quạt Bạch Cốt trong tay giơ lên nói:

- Ta tên gọi là Âu Dương Bình, trong đám giang hồ vẫn lấy chiếc quạt này làm ngoại hiệu, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương đã nghe thấy bao giờ chưa?

Nhạc Long Phi giả vờ giật mình, kêu lên một tiếng rồi hỏi:

- Âu Dương tiên sinh là một cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm đương thời, danh tiếng lẫy lừng khắp bốn phương, tám cõi, Nhạc Long Phi bữa nay được tiên sinh hạ cố, thật cũng có phúc.

Âu Dương Bình đắc chí cười nói:

- Mấy năm gần đây, trong đám giang hồ nhiều người tài giỏi, bọn ta không còn đáng kể nữa.

Nhạc Long Phi lắc đầu cố ý nịnh thêm câu nữa:

- Âu Dương tiên sinh khiêm tốn quá, các vị cao nhân đương đại thời như bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng tiếng tăm lừng lẫy cũng chỉ ngang với tiên sinh là cùng, còn nói đến người nào uy danh cao hơn Âu Dương tiên sinh thì hình như...

Âu Dương Bình thừa dịp theo đà Nhạc Long Phi nói tiếp:

- Các vị Kiếm Tuyệt Thư Cuồng tuy tiếng tăm chỉ ngang với ta nhưng còn Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, mấy năm nay hình như danh tiếng của họ lớn lắm thì phải.

Nhạc Long Phi rót một chén nước mời Âu Dương Bình rồi nói:

- Nam Hải Đồ Long Lê Phóng Hạc vì cố triệu tập Nam Hải Anh Hùng hội mà nổi tiếng, còn Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí chỉ dựa vào thế lực Thanh đình rồi tự tôn tự đại, đến như Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên thì lại ít giao thiệp với đời...

Âu Dương Bình cười một cách quái ác ngắt lời:

- Thiệu Hàm Yên tuy ít giao thiệp với đời nhưng bản tính dâm đảng, tâm địa độc ác lại còn gặp mấy lần những nhân vật trong võ lâm đương thời.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ không ngờ Âu Dương Bình thóa mạ Thiệu Hàm Yên như vậy, Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Âu Dương tiên sinh nói vậy có bằng có không?

Âu Dương Bình trả lời ngay:

- Nhất định là có bằng có cứ coi học trò là đủ biết tôn sư, ta đã trông thấy tận mắt những hành vi dâm đảng độc ác của Lãnh Băng Tâm là đồ đệ duy nhất của Thiệu Hàm Yên rồi.

Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm hai người tuy đã tâm đồng ý hợp nhưng Nhạc Long Phi thì trước sau đối với Lãnh Băng Tâm còn chút e dè, nay nghe Âu Dương Bình nói vậy thì cau mày lại hỏi:

- Âu Dương tiên sinh là một người có địa vị trong võ lâm, không nên chỉ nghe lời đồn đãi vu vơ mà tuyên truyền bừa bãi làm nhơ danh người trong sạch.

Âu Dương Bình cảm thấy nóng tai, bưng chén rượu lên uống, rồi cười nhạt nói:

- Tuyệt nhiên không phải là những lời đồn đại vu vơ, mắt ta đã trông thấy Lãnh Băng Tâm cùng với hai người đàn ông tráng kiện làm trò ô uế với nhau giữa ban ngày rồi lại thả răn độc vào cắn chết cả hai.

Vũ Văn Kỳ nghe thấy chột cát tiếng cười khanh khách, Nhạc Long Phi ngẩn người không hiểu nàng cười cái gì, vội hỏi:

- Kỳ muội cười cái gì thế?

Vũ Văn Kỳ nhìn trừng trừng vào mặt Âu Dương Bình làm như cố nhịn cười không được hỏi rằng:

- Ta buồn cười vì Âu Dương Bình tiên sinh tốn phí bao tâm cơ thì ra dụng ý chỉ có vậy.

Âu Dương Bình quả tim chột đập thành thạch, nhưng chẳng lẽ lại không nói, đành hỏi:

- Vũ Văn cô nương nhận thấy ta có dụng ý gì?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười:

- Âu Dương tiên sinh cố ý bôi nhơ danh tiếng trong sạch của Lãnh tử tử định làm cho Long ca ca chán ghét khinh bỉ nàng chớ gì?

Âu Dương Bình bị Vũ Văn Kỳ khám phá ra sự dối trá trong tâm khảm mình, chợt nảy ra ý muốn giết cả hai, vừa ngấm dụng công lực, vừa cố giữ vẻ thản nhiên cười nói:

- Vũ Văn cô nương đoán sai rồi, những câu ta vừa nói hoàn toàn là sự thật.

Wũ Văn Kỳ nhướng đôi mày liễu lạnh lùng nói:

- Nếu tiền sinh còn nguy biến nữa, thì cái danh tiếng Càn Khôn Lục Ác của tiền sinh sẽ bị đập xuống bùn đen, xin hỏi tiền sinh, nếu Lãnh tử tử ta là người như vậy thì tại sao tiền sinh còn cầu hôn tử tử ta đến hai lần mà còn chưa toại nguyện? Lại còn tặng tử tử con ngựa Thanh Thông và cả hộp bảo vật nữa?

Âu Dương Bình dù mặt dày đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi câu chế diễu của Vũ Văn Kỳ lập tức mặt đỏ bừng bừng gầm lên một tiếng, xòe chiếc quạt Bạch Cốt ra quạt vào Nhạc Long Phi một cái.

Luồng gió mạnh nhập vào cơ thể, khí lạnh kinh người, rượu thịt chén đĩa trên bàn bị luồng gió quạt vào, đều đổ lổng chổng bừa bãi.

Nhạc Long Phi vốn tính nhân hậu, lúc này mới rõ những câu Vũ Văn Kỳ nói đều đúng cả, bèn cười khẩy một tiếng vung tay lên đỡ.

Wũ Văn Kỳ chợt nhớ câu Tây Môn Túy dặn Nhạc Long Phi "trong vòng mười ngày không được đụng đến chân lực", nay lại thấy Nhạc Long Phi không kiêng, vung chưởng chống lại luồng chưởng của Âu Dương Bình mà đối phương lại là người có công lực tuyệt cao tránh sao khỏi sự dùng sức quá mạnh, có hại cho vết thương cũ.

Wũ Văn Kỳ nghĩ thế sợ quá, bèn xuất kỳ bất ý giơ tay phải lên đẩy mạnh Nhạc Long Phi về phía sau, còn tay trái dùng ngón Bài Vân Tống Nguyệt định lấy nhu chế cương hóa giải luồng gió mạnh của chiếc Bạch Cốt phiến.

Thực ra cách ứng biến của Vũ Văn Kỳ như vậy là rất hợp lý song vì động tác của nàng quá hấp tấp nên quên mất là mình đang đứng trên một chiếc thuyền nhỏ giữa hồ.

Nhạc Long Phi cũng không ngờ Vũ Văn Kỳ lại hành động như vậy nên không kịp đề phòng, bị nàng xô mạnh ngã lăn tùm xuống hồ.

Hàn Nguyệt sư thái từng nói về các môn võ công, Vũ Văn Kỳ đều được học chân truyền nhưng về phương diện Tiên Thiên chân lực thì vẫn hơi kém.

Lúc này, trong khi vội vã, Vũ Văn Kỳ đã phải giơ tay phải lên yểm hộ Nhạc Long Phi thì bàn tay trái tự nhiên sức mạnh phải giảm đi, đối phương lại dốc toàn lực mà đánh, nên

nàng bị phiến phong ép quá mạnh, đến nỗi hai tai ù ù như gió thổi, mắt hoa lên, trời đất tối sầm rồi cũng lẫn ùm xuống hồ theo Nhạc Long Phi.

Âu Dương Bình quăng luôn cả tên lái đò xuống nước, rồi đứng trên mũi thuyền đắc chí cười ha hả.

Nhạc Long Phi thủy tính rất tinh, chàng bị ngã xuống nước lại toan quay về thuyền quyết liều sống chết với Âu Dương Bình một trận nhưng chàng chợt nghĩ ra là vì có gì mà Vũ Văn Kỳ xô mình xuống nước, chàng lưỡng lự không biết nên theo lời dặn của Tây Môn Túy hay không?

Còn đang suy tính, chợt thấy Vũ Văn Kỳ cũng bị Âu Dương Bình đánh ngã xuống, phần vì không biết Vũ Văn Kỳ bị thương nặng nhẹ thế nào, phần lại sợ Âu Dương Bình đuổi theo đành phải ôm ngang lưng Vũ Văn Kỳ lặn ra xa vài trượng.

Âu Dương Bình tuy cũng trông thấy một luồng nước rẽ ra nhanh như luồng điện, biết Nhạc Long Phi tinh thông thủy tính nhưng vì hồ rộng mênh mông, nước lạnh như băng, mặc dù đối phương bơi giỏi cũng không thoát khỏi tay thần chết, nên không thèm đuổi theo, ngửa mặt lên trời cười ha hả một tràng rồi bơi thuyền đi mất.

Wũ Văn Kỳ sinh trưởng ở Thái Hồ từ bé, nên thủy tính cũng tinh thông còn cao hơn Nhạc Long Phi và nàng bị thương không lấy gì làm nặng lắm, thực tế nàng lo cho Nhạc Long Phi tính tình kiêu ngạo lại nhảy lên thuyền đấu sức với Âu Dương Bình nên phải giả vờ ngất đi, để chàng bận tay không đuổi theo Âu Dương Bình được nữa.

Mãi tới lúc hai người đã tránh xa chiếc thuyền mấy trượng, Nhạc Long Phi đưa nàng lên mặt nước hít thở không khí, thì Âu Dương Bình đã bơi thuyền ra xa rồi, Vũ Văn Kỳ mới mở mắt ra, cười nói:

- Không ngờ ca ca thủy tính rành thế, chúng ta nên bơi về phía đông nam, ở đó có một cái am vắng, ta có thể lên đó nghỉ tạm.

Nhạc Long Phi thấy nàng vẫn khỏe mạnh cũng hơi yên lòng bèn nghe theo lời nàng, hai người song song bơi về phía đông nam, lúc ấy chàng mới hỏi:

- Kỳ muội có bị thương không? Sao lại bị ngã xuống nước?

Wũ Văn Kỳ bèn thuật qua việc xảy ra cho Nhạc Long Phi nghe rồi cười nói:

- Tiểu muội đâu có bị thương khắp cả phủ tạng cũng không sao, vì đã có thuốc quý của ân sư, lúc nào cũng giắt ở trong mình, chỉ lo cho ca ca...

Nhạc Long Phi cười ngắt lời:

- Ta biết Kỳ muội lo cho ta bị thương ở Lư Sơn bữa trước còn phải kiêng trong vòng mười ngày không được dùng chân lực.

Vũ Văn Kỳ vừa bơi vừa thiết tha dặn Nhạc Long Phi:

- Ca ca đã biết thế thì trong lúc này bất cứ gặp việc gì cũng nên tạm thời nén nhịn đi, đừng sinh sự vội.

Nhạc Long Phi gật đầu cười:

- Nếu không nén việc nhỏ thì tất hại việc lớn, khi ta rời khỏi Bắc Thiên Sơn, ra đời hành hiệp ân sư cũng đã dặn dò "người ta ra đời lập thân xử thế, phải lấy chữ Nhẫn làm đầu". Vậy Kỳ muội cứ yên tâm, ngu huynh nhất thiết không phụ ý ân cần của muội đâu.

Vũ Văn Kỳ nghe nói cũng yên lòng, bèn cười nói:

- Như vậy tốt quá.

Đoạn trở tay về phía trước nói:

- Còn bơi chừng ba, bốn mươi trượng nữa mới vào bờ, tiểu muội nhớ ở đấy có một ngôi chùa lợp tranh, trong chùa có Bạch Vân đại sư cũng là một vị võ lâm chính phái.

Nhạc Long Phi cười nói:

- Kỳ muội đã biết Bạch Vân đại sư, thì ta nên bơi nhanh lên, vào tới nơi sẽ mượn quần áo khô thay đổi, mặc áo ướt lâu quá dễ bị cảm lạnh.

Vũ Văn Kỳ cười nói:

- Trong am ni cô, làm gì có quần áo đàn ông, ca ca làm thế nào thay được?

Nhạc Long Phi cũng cười:

- Kỳ muội đừng lo cho ta, đàn ông thân thể cường tráng, vả lại ta có thể đốt lửa lên sấy một lúc là khô, có gì mà ngại.

Hai người tiếp tục bơi, lúc này trên mặt hồ màn đêm đã phủ, sương khói càng dày, cách xa vài trượng không còn trông thấy gì nữa, nhưng phía trước mặt văng vẳng nghe tiếng tụng kinh từ xa vọng lại.

Tiếng tụng kinh nghe càng lúc càng gần, làm cho Vũ Văn Kỳ cảm thấy tinh thần phấn khởi, vui vẻ nói với Nhạc Long Phi:

- Long ca ca, tiểu muội nhớ không sai, trước mặt ta là Bạch Vân am trên Thúy sa đó.

Quả nhiên bơi thêm chừng bốn năm trượng nữa, liền trông ngay thấy một ngôi chùa nhỏ lọt tranh dựng lên trên bãi cát.

Vũ Văn Kỳ dùng thế Lược Ba Tiền Thủy nhảy lên bờ trước, chạy tới trước cửa chùa, gõ mấy tiếng vào cánh cửa rồi cất tiếng gọi:

- Bạch Vân đại sư đã đi nghỉ chưa? Vũ Văn Kỳ có chút việc cần muốn xin ra mắt.

Cánh cửa am vừa mở rộng, Vũ Văn Kỳ bất giác kinh ngạc, nguyên người đứng phía trong cửa không phải là một ni cô mà lại là vị hòa thượng.

Am ni cô lại có hòa thượng, thật là kỳ quái, Vũ Văn Kỳ nhân đang mặc bộ áo ướt, nên luống cuống không biết làm thế nào cả, may sao Nhạc Long Phi đã bước tới gần vòng tay thì lễ nói:

- Xin hỏi đại sư pháp hiệu là gì? Bạch Vân sư thái trụ trì ở Bạch Vân am này hiện ở đâu?

Vị hòa thượng này trạc năm mươi vóc người tầm thước mình mặc bộ áo cà sa vàng, sắc mặt tươi cười một tay đặt trước ngực đáp lễ rồi nói:

- Bạch Vân sư thái công đức viên mãn, nên đã viên tịch cách đây nửa tháng, bần tăng mến cảnh Thúy sa thanh u tuyết bụi, nên đổi tên chùa Bạch Vân am sang Lam Thúy tiểu trúc làm nơi mỗi khi bần đạo sang nam hành cước lại ghé lại nghỉ ngơi.

Nói xong đưa mắt ngắm nghía Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ một lượt rồi mỉm cười nói:

- Hai vị thí chủ chắc bị đắm thuyền nên phải bơi vào đây xin mời vào am thay áo khô mặc ướt dễ sinh cảm hàn.

Vũ Văn Kỳ nghe nói Bạch Vân sư thái đã viên tịch bất giác khẽ kêu một tiếng rồi nói:

- Té ra là Bạch Vân sư thái đã qui Tây trúc, chúng ta và đại sư chưa từng quen biết đâu dám quấy nhiễu.

Hòa thượng không đợi Vũ Văn Kỳ nói hết bèn niệm một câu "A di đà Phật" rồi mỉm cười nói:

- Sao cô nương lại nói thế? Kể xuất gia chỉ lấy từ bi làm gốc, phương tiện làm đầu huống chi cô nương lại là người quen của Bạch Vân sư thái. Trong am sẵn đã có quần áo sư ni, sư tăng, có thể mặc tạm được, đợi hai vị hong khô quần áo ướt, lại thay bỏ áo nhà chùa ra, có sao đâu!

Nói xong đứng né sang một bên, giơ tay mời khách vào.

Nhạc Long Phi thấy hòa thượng áo vàng vui vẻ dễ dàng, lại nhân quần áo ướt khó chịu vô cùng, bèn không khách sáo, cùng Vũ Văn Kỳ song song tiến thẳng vào cửa.

Hòa thượng áo vàng đưa cho mỗi người một bộ áo sạch sẽ, và đốt cho hai người một lò than lớn, lửa đỏ rực.

Nhạc Long Phi mời Vũ Văn Kỳ vào phòng trong thay áo, còn mình cũng cởi bỏ áo ướt mặc áo khô vào. Hai người thay áo xong nhìn nhau, bất giác mỉm cười.

Hòa thượng đặt một chiếc bàn con cạnh lò sưởi, trên bày đủ rượu thịt nhìn Nhạc Long Phi cười ha hả:

- Xin mời hai vị thí chủ xơi vài chén rượu để khử phong hàn và luôn tiện để mừng cuộc gặp gỡ hôm nay.

Nhạc Long Phi cười nói:

- Tại hạ còn chưa thông danh tính vậy xin tự giới thiệu, tại hạ tên gọi là Nhạc Long Phi, còn vị cô nương đây là Vũ Văn Kỳ, xin thỉnh giáo đại sư pháp hiệu là gì để tiện xưng hô.

Vị sư tăng còn đang mãi chăm chú nhìn chiếc hộp sắt vừa rồi Vũ Văn Kỳ thay áo bỏ ra, nghe Nhạc Long Phi hỏi bèn mỉm cười nói:

- Bần tăng tên gọi Đạt Nguyên, xưa nay chỉ du hành trong khoảng Yên Triệu ở Bắc phương, ít khi xuống miền Nam này.

Nói chưa dứt lời, Vũ Văn Kỳ đã run bắn mình, sắc mặt đầy vẻ hãi hùng.

Thì ra nàng vừa nhớ ra vị Đạt Nguyên hòa thượng mà người ta thường gọi là Tiểu Diện Như Lai lại cũng là một nhân vật trong Càn Khôn Lục Ác.

Đạt Nguyên hòa thượng thấy sắc mặt Vũ Văn Kỳ chợt biến, bèn mỉm cười hỏi:

- Vũ Văn cô nương sao lại có vẻ hốt hoảng thế, hay là...

Vũ Văn Kỳ không đợi Đạt Nguyên hòa thượng nói hết, vội vòng tay hỏi:

- Đại sư có phải là vị võ lâm tiền bối mà người ta thường gọi là Tiểu Diện Như Lai lại có tên là Lao Sơn Tiểu Phật không?

Đạt Nguyên hòa thượng luôn gật đầu rồi cười ha hả nói:

- Vũ Văn cô nương kiến thức giang hồ thực là rộng, bần tăng chính là người được võ lâm đương thời liệt vào hàng Càn Khôn Lục Ác, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương bữa nay ngồi đối diện với một ác tăng có tiếng như ta chắc cũng hơi sợ phải không?

Nhạc Long Phi chột nhướng cao lông mày, rồi cũng cất tiếng cười ha hả.

Đạt Nguyên hòa thượng thấy thế làm kỳ, ngạc nhiên hỏi:

- Nhạc lão đệ cười gì vậy? Bần tăng nói nhỡ lời chăng?

Nhạc Long Phi vòng tay nói:

- Tại hạ chỉ buồn cười mình thực có cơ duyên, trong một thời gian ngắn ngủi có vài ngày trời mà đã được gặp luôn cả mấy nhân vật trong Càn Khôn Lục Ác và Thiên Ngoại Song Tàn.

Đạt Nguyên hòa thượng "à" một tiếng chăm chú nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi:

- Lão đệ thử nói ta nghe, lão đệ đã gặp những ai?

Nhạc Long Phi cười nói:

- Ta đã gặp Phục Bách Thao, một trong hai người Thiên Ngoại Song Tàn, rồi lại gặp Chu Bạch Mi, Cừu Trọng Đạt, Âu Dương Bình và bây giờ là đại sư, cộng tất cả là năm vị tuyệt đỉnh cao thủ võ lâm.

Đạt Nguyên hòa thượng nghe nói liền hỏi:

- Nhạc lão đệ, ngươi gặp Âu Dương Bình ở đâu?

Vũ Văn Kỳ đón lời:

- Chúng ta vừa bị Âu Dương Bình, một vị cao thủ trong võ lâm, địa vị tuy cao, danh tiếng tuy lớn, nhưng thủ đoạn thì hèn hạ độc ác, âm toán một cách vô sỉ, khiến chúng ta bị rớt xuống hồ.

Đạt Nguyên hòa thượng giật mình kinh sợ, vội đứng lên hỏi:

- Vũ Văn cô nương nói thế tức là Âu Dương Bình chưa kịp đi xa chăng?

Vũ Văn Kỳ gật đầu đáp:

- Đi xa hay chưa, ta không biết, ta chỉ biết đích xác bữa nay hắn có mặt ở Thái Hồ, đại sư hỏi làm gì? Có lẽ muốn tìm hắn chăng?

Đạt Nguyên hòa thượng thốt nhiên búng ngón tay một cái, chỉ phong xé không khí rít lên thành tiếng, đánh bật chén rượu Nhạc Long Phi cầm ở tay đang định đưa lên môi để uống, chén rượu lập tức rớt xuống đất vỡ nát ra như cám.

Chén đã vỡ, tất nhiên rượu ở trong chén tràn ra mặt đất và lập tức bốc lên thành ngọn lửa.

Nhạc Long Phi giật mình kinh sợ, mắt đăm đăm nhìn Đạt Nguyên hòa thượng rồi hỏi:

- Đại sư đã bỏ thuốc độc vào rượu sao lại còn đập bể chén rượu?

Đạt Nguyên hòa thượng cười một cách nham hiểm rồi nói:

- Các người đã dẫn bước giang hồ sao còn chưa nghe thấy câu: "Thà rằng gặp Bạch Cốt còn hơn gặp Như Lai" ư?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu hỏi:

- Câu ấy là nghĩa thế nào? Xin đại sư giảng cho nghe.

Đạt Nguyên hòa thượng cười hì hì đáp:

- Câu ấy có nghĩa là Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng là ta đây, còn âm mưu hiểm độc hơn cả Bạch Cốt phiến Âu Dương Bình, càng không nên trêu vào.

Nhạc Long Phi nhướng mày nói:

- Người đã là một nhân vật trong bọn Càn Khôn Lục Ác, nếu muốn coi chúng ta là kẻ thù, sao không đường hoàng đối địch, lại giở cái thói hèn hạ như tụi giang hồ, ngấm bỏ thuốc độc vào rượu.

Đạt Nguyên hòa thượng vì có tới đây cướp của quý, tuy đã đánh chết Bạch Vân sư thái, nhưng tự mình cũng bị nội thương, lại thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều phong mạo bất phàm, võ công rất cao, lại là người quen Bạch Vân sư thái, nên mới ngấm bỏ thuốc vào rượu, định giết chết đối phương, nay nghe Nhạc Long Phi hỏi vậy, bèn không kịp suy nghĩ, cười khẩy mấy tiếng rồi nói:

- Được làm vua, thua làm giặc cái gì gọi là hèn hạ bản thủ, cái gì quang minh lỗi lạc? Ta nhận thấy bỏ thuốc độc cho các người chết nhẹ hơn việc động thủ quá nhiều.

Vũ Văn Kỳ "hừ" một tiếng, mắt sáng quắc như điện, nhìn trừng trừng vào mặt Đạt Nguyên hòa thượng rồi nói:

- Người đã mưu tính như vậy, sao tự nhiên nửa chừng lại đổi ý, để cơ mưu bị bại lộ?

Đạt Nguyên hòa thượng mỉm cười nói:

- Vì ta với Âu Dương Bình có mối thù không đội trời chung, nên khi nghe các người nói chính các người cũng có thù với hắn, ta mới động mối từ tâm, giải thoát cho các người khỏi uống lầm rượu độc đứt ruột ra mà chết.

Nói vừa dứt lời, tà áo tăng bào bay lên phấp phới rồi mạnh như luồng điện chớp, thân hình lão đã phóng ra khỏi cửa Bạch Vân am.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cũng phóng mình nhảy ra đuổi theo, chỉ thấy Đạt Nguyên hòa thượng một mình chèo thuyền con đã ra khỏi bờ tới ba trượng, còn quay lại cười nói với Nhạc Long Phi:

- Ta vội đi tìm Âu Dương Bình, quyết một trận sống chết với hắn, để đền bù chuyến đi Nam Hải này của ta, ngôi chùa Lam Thủy tiểu trúc này tặng các ngươi đó.

Vừa nói vừa bơi, con thuyền đi nhanh vùn vụt, đến khi bọn Nhạc Long Phi nghe dứt câu nói, thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Rồng sinh chín con mỗi con một khác, cứ lấy bọn Càn Khôn Lục Ác danh chấn đương thời mà xét, tuy rằng cả bọn là hạng bụng dạ hẹp hòi, thủ đoạn thâm độc, võ công cao minh, cùng cực hung ác nhưng bản lĩnh thấp cao, hơn kém tất thấy đều không đồng đều, Truy Hồn Học Cứu Vưu Nam Báo, Đà Ấu Ngô Cúc, hai người tuy chưa được thấy còn Âu Dương Bình và Đạt Nguyên hòa thượng so với Chu Bạch Mi đã kém mà so với Cừ Trọng Đạt kẻ cam tâm làm ung khuyến cho Thanh đình lại cũng không bằng nữa.

Vũ Văn Kỳ cười nói:

- Long ca ca, ta đừng vì thế mà cảm khái, hiện giờ chúng ta cũng vừa đói vừa rét, có mỗi chiếc thuyền con thì lão hòa thượng lại lấy đi mất, thân mình thì bị khốn trên bãi cát, bốn mặt toàn nước biết làm thế nào bây giờ?

Nhạc Long Phi cũng cười đáp:

- Chúng ta vào hong quần áo cho khô rồi thay đi đã rồi chờ sáng mai sẽ hay.

Hai người dắt nhau vào am, lấy quần áo hong lên bếp lò giở đi giở lại cho khô.

Nhạc Long Phi trông rượu thịt bày trên bàn, thèm quá muốn ăn, nhưng vừa rồi suýt uống nhầm rượu độc khi nào còn dám ăn nữa.

Vũ Văn Kỳ vừa hơ áo vừa thở dài nói:

- Trong chốn giang hồ, mỗi bước là một nguy hiểm, mỗi chỗ là một gai góc, vừa rồi Long ca ca không đề phòng cẩn thận, nếu chẳng may uống nhầm một giọt rượu, thì một đời cái thể anh hùng phút chốc hóa thành giấc mộng.

Nhạc Long Phi nghĩ tới câu chuyện vừa qua, bất giác rung mình mồ hôi toát ra như tắm.

Trong khi hai người tự kiểm thảo, trong bụng bàng hoàng kinh sợ vì những chuyện xảy ra ngày hôm nay, đột nhiên nghe tiếng mái chèo khua động, một chiếc thuyền con đang rẽ sóng tiến vào, rồi một giọng ồm ồm cất lên:

- Bạch Vân sư thái có ở trong am không?

Vũ Văn Kỳ cau mày nói với Nhạc Long Phi:

- Long ca ca, thiệt là kỳ quái, ngôi Bạch Vân am này mọi khi yên tĩnh lắm, độ này không hiểu sao có lắm nhân vật võ lâm các phái đến thăm thế?

Nhạc Long Phi trông bộ quần áo ni cô Vũ Văn Kỳ đang mặc, mỉm cười nói:

- Kỳ muội đang mặc áo ni cô, sao không mạo danh Bạch Vân sư thái ngồi trong chỗ tối thử dò xem sẽ biết vì có gì mà nhân vật võ lâm tới tấp tìm đến đây chứ khó gì?

Vũ Văn Kỳ cũng nổi tính tò mò, liền mỉm cười gật đầu, dùng công lực Truyền âm nhập mật gọi khẽ một tiếng, ra hiệu mời đối phương vào am nói chuyện.

Nhạc Long Phi dời lò than ra chỗ khác, còn mình thì nấp vào một góc nhà, làm cho chỗ Vũ Văn Kỳ ngồi chỉ lờ mờ sáng.

Lúc này ngoài cửa am đã nghe rõ ràng tiếng chân bước, Nhạc Long Phi nấp trong xó tối, ghé mắt trông ra chỉ thấy một người già, thân hình cao lớn, mặc áo màu xám, hai tay chặn trước ngực, cẩn thận từng bước từ từ tiến vào.

Ông già áo xám, mắt sáng như điện, tướng mạo cực kỳ hiểm độc, chính giữa chỗ hai đầu lông mày cách nhau có một cái tật lớn bằng con tằm đỏ ửng, khiến ai trông cũng phải chú ý.

Nhạc Long Phi nhìn cái tật thịt đỏ ấy chợt nhớ ra người này là Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá - một tên cự đạo chỉ đi ăn cướp một mình xưa nay vẫn hoành hành suốt một giải Giang, Triết, Hoàn, Cầm.

Người này tâm địa độc ác, võ công cũng cao thêm cái tính狡 hoạt điều ngoa, vì vậy bảy chữ Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá rất có tiếng trong bọn lục lâm tinh Giang Nam.

Phùng Cảnh Bá vẫn có ý gùm Bạch Vân sư thái, nên vừa bước vào cửa am đã dừng lại chấp tay nói với Vũ Văn Kỳ đang ngồi trong xó tối:

- Bạch Vân sư thái, xin thứ cho Phùng Cảnh Bá này tội đêm khuya dám mạo muội tới đây quấy nhiễu.

Vũ Văn Kỳ tính tình khôn ngoan lanh lợi, cũng đã nghe danh Phùng Cảnh Bá và nghe giọng nói của hắn, biết rằng hắn rất có thể chưa biết mặt Bạch Vân sư thái bao giờ, bèn cất giọng nặng chình chịch, lạnh lùng hỏi:

- Phùng bằng hữu chớ quá khiếm, đêm hôm bằng hữu tới bản am hân có việc gì chỉ giáo?

Phùng Cảnh Bá vẫn khoanh tay trước ngực đề phòng, nghe câu hỏi, bèn cười khẩy một tiếng, rồi nói:

- Bạch Vân sư thái, trước mặt người sáng, không nói chuyện mò, Phùng mỗ này nghe nói bộ sách quý Tử Phủ kỳ thư có ba cuốn: Thiên, Địa, Nhân, và quyển Nhân hiện đang lạc vào tay sư thái, nên đến đây định mượn sư thái về xem ít lâu.

Câu này làm cho Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều giật mình sửng sốt, thì ra nguyên do là thế này: một trăm năm về trước có một vị khoáng đại kỳ hiệp là Tử phủ chân nhân chung thân không thấu đồ đệ, trước khi công thành viên mãn, sắp sửa thành đạo bèn đem tâm huyết suốt đời viết thành bộ Tử Phủ kỳ thư, chia làm ba cuốn Thiên Địa và Nhân, bên trong ghi chép các phương pháp tu luyện các võ công tuyệt thế, nếu chỉ được một quyển thì không có lợi gì, người học tốt phải tham khảo cả ba quyển mới có thể tham thấu nghĩa lý tinh vi, mà trở nên một tay cao thủ vô địch võ lâm.

Nay nghe Phùng Cảnh Bá nói mới biết quyển Nhân trong đó đã lạc vào tay Bạch Vân sư thái, thâm nào mà một nơi thanh tịnh như Bạch Vân am này mà có nhân vật võ lâm xuất hiện.

Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá chờ lâu không thấy đối phương trả lời bèn cười một cách quái gở nói:

- Sư thái đừng lấy đó làm lạ, việc bí mật này không chỉ có một mình Phùng mỗ này biết đâu, lát nữa khi trời chưa sáng còn có một tay cường thủ tuyệt thế cũng sẽ tới thăm sư thái.

Wu Văn Kỳ giật mình kinh sợ vội hỏi:

- Người ấy là ai?

Phùng Cảnh Bá đáp:

- Người đó tên gọi Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bội, một trong hai nhân vật Thiên Ngoại Song Tàn.

Nhạc Long Phi nghe nói cười thâm, mấy bữa nay thật có duyên, bất luận đi đâu cũng gặp các nhân vật trong Thiên Ngoại Song Tàn và Càn Khôn Lục Ác.

Phùng Cảnh Bá thấy Vũ Văn Kỳ im lặng không trả lời thì cho là đối phương nghe thấy tên Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bội chắc phải rụng rời hết vía, bèn cười nanh ác nói:

- Sư thái có lẽ không thèm đếm xỉa đến cái tên Phùng Cảnh Bá này, nhưng cũng tự nên biết mình không phải là địch thủ của Sa Bọt với ngón Lưỡng Nghi chuông lục, vậy thì trước khi chịu chết trước tay của lão hung thần đó, sư thái nên đưa quyển Nhân cho ta, rồi khi hắt tới đây không thấy quyển đó sẽ đi khắp góc biển chân trời tìm ta mà đòi, có phải là sư thái được yên thân không?

Trong khi lắng tai nghe Phùng Cảnh Bá nói, Nhạc Long Phi thốt nhiên cảm thấy như có tiếng chân người khinh công vào bụi thượng thừa đang nhẹ tiến vào am.

Quả nhiên họ Phùng vừa nói dứt lời, thì từ phía cửa am đã nổi lên một tràng cười nghe như tiếng sói tru, làm cho người nghe sởn gai ốc.

Đêm khuya thanh vắng, vạn vật im lìm, cái tiếng cười quái gở đó nghe lại càng kinh khủng, làm cho Phùng Cảnh Bá, một tay đại đạo khét tiếng giải Giang, Triết, Cầm, Hoàn phải cau lông mày lại, mặt nhợt đi như tờ giấy.

Cho cả đến Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cũng phải rung mình kinh sợ, biết rằng giọng cười đó chủ nhân chắc chắn là Sa Bọt.

Từ ngoài cửa am Bạch Vân, một lão già mặc áo vải, mặt mũi gầy gò, bàn tay bên trái không biết bị vật gì chặt đứt ba ngón tay: ngón vô danh, ngón tay út và ngón cái đang khệnh khạng đi vào.

Phùng Cảnh Bá trông ra thấy người đó chính là Sa Bọt hắt biết lão già này hung tàn có một, bất giác lùi vào phía sau hai bước.

Sa Bọt gơ bàn tay có hai ngón cụt lên, nhõn quang lạnh như điện, nhìn trừng trừng vào mặt Phùng Cảnh Bá, thủng thẳng hỏi:

- Người có phải là Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá xưa nay vẫn hoành hành trong mấy tỉnh Giang, Triết đó không?

Phùng Cảnh Bá hết sức cẩn thận, hai tay ngưng tụ công lực, phòng đối phương thốt nhiên đột kích, mỉm cười nói:

- Tại hạ chính là Phùng Cảnh Bá, tôn giá có phải là Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bọt bằng hữu danh tiếng vang lừng thiên hạ đó không?

Sa Bọt cười nhạt nói:

- Bốn chữ Thất Chỉ Tàn Nhân của Sa Bọt là danh xưng kỳ thực, còn câu danh tiếng vang lừng thiên hạ thì không dám nhận, Phùng bằng hữu tới đây cũng vì bộ sách Tử Phủ kỳ thư đó chăng?

Phùng Cảnh Bá thấy lão hỏi câu đó, không biết trả lời làm sao, nếu đối đáp không trôi, rất có thể bị tan xương nát thịt ngay lập tức.

Sa Bọt thấy đối phương trầm ngâm chưa trả lời, bất giác đôi mắt long lên, đằng đằng sát khí, sẵn giọng hỏi:

- Phùng Cảnh Bá, ngươi cũng là một nhân vật trong giang hồ, sao ăn nói hàm hồ như vậy? Có nói có, không nói không, lập tức trả lời cho lão phu biết.

Phùng Cảnh Bá không biết làm sao đành chỉ gượng cười đáp:

- Bộ Tử Phủ kỳ thư là báu vật trong thiên hạ, phạm là nhân vật võ lâm, ai mà không ao ước.

Sa Bọt sắc mặt chợt lạnh như tiền, nhãn quan lại càng hung dữ, chú mục nhìn Phùng Cảnh Bá, cười nham hiểm:

- Ngươi lấy tư cách gì mà muốn chiếm bộ sách quý đó?

Phùng Cảnh Bá đã toan trả lời là "bằng vào nghề nghiệp" nhưng lại nghĩ nếu trả lời như vậy nhất định sẽ phải cùng Sa Bọt một mất một còn, mà đấu sức với hắn, chắc chắn tám phần mười là mình sẽ thua hoặc chết ngay dưới ngón Lưỡng Nghi chuồng lục của hắn.

Trong lúc Phùng Cảnh Bá lúng túng không biết trả lời sao cho xuôi, thì ngọn đèn trong nhà thốt nhiên bùng sáng, rồi một chuỗi cười khanh khách như tiếng ngọc reo đưa ra.

Sa Bọt và Phùng Cảnh Bá giật mình nhìn vào, thấy người ngồi trên bồ đoàn ở góc nhà mặc áo đen không phải là Bạch Vân sư thái một ni cô tuổi đã ngoài nửa trăm, mà là một thiếu nữ, dung nhan tuyệt thế.

Thì ra Vũ Văn Kỳ thấy câu chuyện bí mật đã nghe được rõ ràng rồi, chợt nghĩ ra một kế, muốn gây cho bọn Càn Khôn Lục Ác và Thiên Ngoại Song Tàn tự tàn sát lẫn nhau để giảm bớt thực lực của chúng.

Sa Bọt và Phùng Cảnh Bá đã nhận rõ người ngồi trong nhà không phải là Bạch Vân sư thái thời lấy làm kinh ngạc sửng sốt, Sa Bọt cau mày hỏi:

- Cô nương là ai? Cười cái gì và sao lại cười?

Wu Văn Kỳ cười nhạt đáp:

- Ta nực cười cho hai ngươi, một là hung thần tuyệt thế, danh liệt Thiên Ngoại Song Tàn và một là lục lâm khét tiếng Giang Nam, vậy mà đã phải theo đuôi người ta mà chưa tự biết, đứng đây cãi nhau hoài.

Sa Bọt ngạc nhiên hỏi:

- Ta theo đuôi ai?

Vũ Văn Kỳ cười nói:

- Bạch Vân sư thái viên tịch cách đây nửa tháng, trước khi Phùng Bằng hữu tới đây nửa giờ chúng ta trông thấy Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng, một nhân vật trong Càn Khôn Lục Ác mặt mũi hớn hở, chèo chiếc thuyền con đi khỏi.

Phùng Cảnh Bá là người tinh tế, nghe giọng nói Vũ Văn Kỳ biết rằng trong Bạch Vân am này, không phải chỉ có mình nàng bèn hỏi:

- Người đã nói "chúng ta" tất còn người nữa, người phải nói cho ta biết đồng bọn người là ai?

Góc nhà bên hữu, đột nhiên nổi lên tràng cười, trả lời:

- Là ta.

Phùng Cảnh Bá ngoái cổ lại, thấy Nhạc Long Phi tuy mặc áo nhà chùa, nhưng phong thái anh tuấn, khí vũ bất phàm đứng sừng sững ở góc nhà.

Sa Bọt trong bụng vừa kinh dị vừa nghi ngờ, vì người thiếu niên anh tuấn này mới có tí tuổi đầu mà công lực đã cao đến thế, hẩn nấp ở góc nhà hàng giờ mà mình không hề hay biết, nghi ngờ vì không tin Đạt Nguyên hòa thượng chiếm trước cuốn sách quý đi khỏi đây.

- o O o -